

Secretariaat Stichting B'ware
De Schouw 22 5061 PW Oisterwijk
GIRO: 9696511

tel. 013 5283376
email: stichtingbware@hotmail.com
Augustus 2004 Nr. 1

Beste lezers,

Jawel hoor, daar is hij dan: de eerste nieuwsbrief!! Laten we daarom beginnen met het laatste nieuws: wij zijn vertrokken. Eindelijk is het zover, na al die maanden van voorbereiden en organiseren kunnen we nu echt van start. En we zijn er klaar voor, alledrie!

We hebben heel veel positieve reacties gekregen op onze plannen en veel mensen steunen ons inmiddels al met een regelmatige bijdrage. Sommigen noemen ons idealistisch, anderen dapper. Maar wij voelen ons niet meer of minder dapper als een ander; voor ons begon alles met de keuze maken - vanuit ons hart. En daarbij het besluit te nemen: van nu af aan gaan we al onze energie steken in alles dat nodig is om dit te bereiken. En door eerst echt te kiezen en van deze keuze de consequenties te accepteren, voelt dit besluit als een volledig natuurlijke stap op ons pad.

Maar goeie genade, wat er allemaal met je gebeurt en op je afkomt...

Augustus 2003....

Het idee was er! Nu moest er dus een stichting in het leven worden geroepen. Hmm, wij hadden nou niet bepaald ervaringen met dit soort dingen. Misschien een idee om een flink aantal mensen met ons mee te laten denken? Twee weten nou eenmaal meer als één en iedereen heeft zijn eigen kwaliteiten of deskundigheid. Zo ontstond de Denktank, een groep bestaande uit familieleden, vrienden en kennissen, die bereid waren een aantal keren samen met ons te brainstormen. Veel

ideeën, enthousiasme, maar ook gezonde kritiek en bezorgdheid hebben we hier voorbij horen komen!

Elk project moet uiteraard zorgvuldig en helder beschreven worden in een projectplan. Hierin staan zaken als de doelen, doelgroep, visie e.d. Klonk ons allemaal logisch in de oren, dus: laten we zoeken naar iemand die dit voor ons kan doen.

Toen er na enkele weken echter nog geen "vrijwilliger" was gevonden, zijn we - met een enigszins licht gevoel van wanhoop - achter de computer neergestreken en gaan schrijven; ons verhaal en ons plan...

Drie maanden werd ons "kind" geboren, had een naam en was ingeschreven: stichting B'ware was een feit!

Vergunningen enzo...

Van begin af aan hebben we ons gerealiseerd dat je in Kenia niet gemakkelijk aan een werkvergunning komt. Via de officiële weg stuit je op muren waar moeilijk overheen te komen is, corruptie wordt weliswaar aangepakt maar is daarmee nog niet verdwenen!

We schreven dus een brief naar de bisschop van ons district. Als ons project gesteund zou worden door de kerk, zouden we misschien ook een werkvergunning kunnen krijgen. De bisschop bleek een Aartsbisschop, naar verluidde een al oudere en zeer conservatieve man.

Na enkele weken in spanning af te hebben gewacht, kregen we bericht terug: ons idee was welkom, maar graag wilde hij weten bij welke parochie we waren aangesloten en wat onze rol zou zijn in zijn bisdom (eh..?). Zijn voorstel was dat we in augustus, wanneer we in Kenia kwamen, een ontmoeting met hem zouden hebben om zaken verder te bespreken.

De spanning stijgt!

Inmiddels was het al maart en er begonnen serieus dingen te gebeuren: mensen doneerden geld voor onze plannen, bedrijven gaven sponsoring in natura, er werd een steeds groter beroep gedaan op ons gevoel van verantwoordelijkheid en dit begon steeds zwaarder te wegen. We moesten nu toch gauw meer zicht krijgen op een werkvergunning. Stel je voor dat het niet zou lukken? Al die

mensen die op ons rekenen en hun geld aan ons hebben toevertrouwd...

De spanning steeg met de dag, pogingen hulp van andere instellingen en organisaties te krijgen liepen op niets uit. Er moest wat gebeuren!

Een korte reis

Natuurlijk was het logisch dat deze Aartsbisschop ons eerst wilde leren kennen voor hij ons plan zou steunen en ons zou willen helpen. Maar wij hadden haast: in augustus zouden we vertrekken en moesten al onze spullen in de container zitten. Deze spullen zouden pas verscheept kunnen worden als alle papieren in orde waren - zowel de vrachtpapieren als de werkvergunning.

Tijd dus voor spijkers met koppen: een persoonlijk contact met de bisschop leek de enige manier om weer beweging in het geheel te krijgen, dus in de telefoon geklommen en een afspraak met hem gemaakt. Hieraan gingen uiteraard de nodige zenuwen vooraf: hoe spreek je een Aartsbisschop aan, hoe leg je in drie regels uit dat je hem wilt ontmoeten en dat er voor jou zoveel van afhangt? Maar het bleek een vriendelijk klinkende man, die bereid was ons te ontmoeten en zei dat we welkom waren. Dat was al iets!

Zo vlogen we begin juni samen voor een week naar Kenia. Steven moest naar school en kon bij een vriendje logeren. Het voelde zeker niet als een vakantie, er hing veel van af dit keer! Pas op de laatste dag van deze week zouden we de bisschop ontmoeten.

Alle voorafgaande dagen zouden we dus kunnen benutten om contacten te leggen; met het katholieke radiostation, de fraters van Tilburg in Nairobi, met Cordaid Kenya en met de artiesten van Sarakasi, de organisatie die met Festival Mundial samenwerkt. Van het enorme enthousiasme waarmee onze plannen voor de studio en het project werden ontvangen, hadden we ons van te voren nooit een voorstelling kunnen maken! Overal waar we kwamen kregen we positieve reacties en bleek hoe groot de behoefte is aan een goede, en vooral betaalbare studio. Muzikanten betalen nu grof geld voor een opname van slechte kwaliteit. Er is dus ook veel belangstelling voor studio-opnames die buiten het project zouden vallen. We hebben veel muzikanten ontmoet en het was een hectische maar geweldige week.

Een bijzondere ontmoeting
Eindelijk brak de laatste dag aan. We waren de avond ervoor al afgereisd naar Nyeri (zo'n 200 km van Nairobi) en hadden een hotelletje genomen, zodat we zeker op tijd bij de bisschop zouden zijn.

Klokslag half 10 stonden we die volgende ochtend op de stoep. We werden vriendelijk doch wat aarzelend ontvangen. Wat bleek??!! De bisschop was er niet! Hij was voor spoedberaad met alle andere bisschoppen naar Nairobi geroepen. Daar kwamen wij net vandaan!!! De grond leek even te bewegen... De secretaris, Anthony, zag de wanhoop op onze gezichten en stelde voor de bisschop te bellen om te kunnen overleggen. Even later kwam hij terug. Of we een dag langer konden blijven, dan kon de bisschop

ons morgen te woord staan... Nee, dat ging ook niet, want wij moesten diezelfde avond weer in het vliegtuig zitten. Nogmaals gebeld. Toen Anthony terugkwam, zei hij: "Ik weet niet wat jullie met mijn bisschop hebben gedaan, maar hij heeft me zojuist opgedragen onmiddellijk een auto te regelen en jullie naar Nairobi te brengen, want hij wil jullie spreken!"

En zo geschiedde... Een klein kwartier later waren we op weg.

En dan sta je daar ineens, midden in Nairobi, voor een enorm gebouw met allemaal kantoren. Via allerlei gangen en trappen kwamen we uit bij een kleine kamer, en daar zat hij dan! De aartsbisschop zag er precies zo uit als we ons hadden voorgesteld: een kleine, donkere, oudere man met een bril en een paar vriendelijke, intelligente oogjes erachter.

Weer vertelden we het hele verhaal. De bisschop hoorde ons aan en sprak toen: "Ik vind het een goed idee, het is welkom - ook Nanyuki is een brandhaard voor Aids. Maar jullie zijn geen missionarissen en vallen daarom niet echt binnen de kerk. Misschien moeten jullie proberen een zelfstandige status te krijgen". Inmiddels waren er meer mensen de kamer binnengekomen, hoge ambtenaren van de katholieke kerk. Er werd even gediscussieerd en er werden kritische vragen gesteld. Toen sprak de bisschop weer: "Het verkrijgen van een zelfstandige status is niet eenvoudig en een lang proces. Een werkvergunning als missionaris is sneller te organiseren. Ik stel dus voor jullie via de kerk binnen te laten komen met je spullen en daarna zullen we kijken hoe jullie alsnog een zelfstandige status kunnen krijgen,

zodat jullie ook, naast het Aidsproject, de mogelijkheid hebben je eigen boterham te verdienen. Hebben jullie pasfoto's bij?" En zo gebeurde het dat wij binnen een uur voor het eerst van ons leven deze man hadden ontmoet en de aanvraag voor onze werkvergunning compleet was ingevuld. Alle spullen worden via het bisdom in Nyeri ingevoerd, wat betekent dat we er geen belasting over hoeven te betalen! Die avond in het vliegtuig hebben we steeds bij elkaar in de arm zitten knijpen. Wat een dag! Wat een ongelooflijke ontmoeting! Wat een goede voortekens allemaal!!!

Nu maar pakken... Vanaf dat moment voelde alles ook echt anders. Er was een knopje om, de zenuwen minder en er was alle vertrouwen in de toekomst. De weken erna zijn voorbij gevlogen: afscheid nemen op het werk, container organiseren, laatste spulletjes aanschaffen, nog meer sponsoring proberen te krijgen, al onze spulletjes inpakken (en dan heb je veel....!!!!!!). Maar het is goed zo. Na dit hectische jaar van plannen maken en organiseren, is dan eindelijk de tijd aangebroken dat we echt aan de gang kunnen. En wij zijn er klaar voor, alledrie!!!

Veel groetjes van Patries, Joost en Steven.

Graag willen wij een heleboel mensen heel hartelijk bedanken: iedereen van de Denktank: familie, vrienden en kennissen voor hun betrokkenheid, steun en meedenken, alle mensen die een bijdrage hebben geleverd, leveren of dit gaan doen aan giro 9696511 van onze stichting, en aan alle bedrijven voor hun giften en/of sponsoring in natura. Met name willen wij hierbij vernoemen:

Roland Benelux B.V., Iemke Roos Audio B.V., Sennheiser Nederland B.V., Hans van de Ven Geluid- en lichtproducties, Recticel, Philips, Conijn Muziekinstrumenten, Van de Klundert Muziekinstrumenten, Toon de Quant/QMP, Harrie van der Schans/SMP, BA.M.P., De Muziekwinkel, Burgers, Interbrew Nederland N.V., Van den Enden Beheer B.V., basischool De Toermalijn, Jos Biers, Kappé International N.V. en v.d. Heijden B.V. Internationale Transporten. **Hartelijk dank!!!**

P.S. Ons secretariaat heeft vanaf nu een nieuwe adres: De Schouw 22, 5061 PW Oisterwijk, tel. 013-5283376.

Emailadres en girorekeningnummer blijven hetzelfde!

Donaties blijven welkom!!!!!!